

PUNANE RAAMAT

DINA RUBINA

CÓRDOBA VALGE TUVI

Vene keelest tõlkinud Veronika Einberg

Originaali tiitel:
Дина Рубина
Белая голубка Кордовы
Эксмо, 2009

Toimetanud Krista Mõisnik
Sarja kujundanud Jüri Jegorov
Disainer Villu Koskaru

Esmatrükk vene keeles: Eksmo, Moskva.

© Dina Rubina, 2009
Raamatu avaldamisõiguse vahendas Banke, Goumen & Smirnova Literary Agency
(www.bgs-agency.com).
Tõlge eesti keelde © Veronika Einberg ja Tänapäev, 2017

ISBN 978-9949-85-185-0
www.tnp.ee

Trükitud OÜ Greif trükikojas

Pühendatud Borjale

„Maailmas ei ole ühtegi inimest, kes suudaks öelda, kes ta on. Mitte keegi ei tea, milleks ta on siia ilma tulnud, mis on tema tegude, tema tunnete ja mõtete tähendus ning mis on tema tõeline nimi, tema kadumatu Nimi Valguse nimekirjas.”

– Léon Bloy „Napoleoni hing”

ESIMENE OSA

ESIMENE PEATÜKK

1

Enne äralendu otsustas ta ikkagi tädile helistada. Ta hakkas üldse alati esimesena lepitust otsima. Peamine oli siin mitte pugeda, mitte sussutada, vaid käituda nii, nagu poleks riidu olnudki – niisama, kerge nägelus.

„Ja mida siis,” küsis ta, „mida sulle tuua, vahest *castañuelas*?*”

„Käi kuradile!” nähvas too. Kuid tädi häälest kuuldus mõningast rahulolu, et helistas, siiski helistas, ei pörutanud tiivakeste plaginal minema.

„Siis lehvik, ah, Žúka?” sõnas ta torusse naeratades ja kujutades ette tädi kongninalist patriitsinägu sinaka suitsuvine oreoolis. „Kleebime sulle põse peale ilutäpi ning sa astud oma vaestemaja palkonile tuult lehvitamana nagu mingisugune Goya eevaülikonnas *maja*, jummel-türbel.”

„Mul pole sinult midagi tarvis!” ütles tädi tortsakalt.

„Või kohe nii.” Ise oli ta malbe kui tuvi. „Hea-akene küll... Siis toon sulle Hispaania luua.”

„Miks Hispaania?” turtus teine. Ja kukkuski lõksu.

„Aga millisega siis sinusugused seal lendavad?” hüüatas ta juubeldades nagu lapsepõlves, kui teed mõne kergeuskliku lolliks ja kargad ringi, röökides „tillikas, tillikas!”

---

* Kastanjetid – hisp k.

Tädi virutas toru hargile, kuid see polnud enam tüli, vaid niisama, kevadine piksetrall, ning ta võis nüüd ära sõita kerge südamega, seda enam, et päev enne nägelust oli ta turul käinud ja tädi külmkapi pilgeni täis ladunud.

Jäi vaid *viia katuse alla* üks ettevõtmine, mille *süžeed* oli ta üles ehitanud ja arendanud (detailide vinjetid, üksikasjade arabeskid) nüüd juba kolm aastat.

Ning homme, päevatõusu ajal, sünnib lasuursiniste dekoratsioonide foonil merevahust (märkigem, et *tervendavast kuurordivahust*) uus *Venus* tema isikliku signatuuriga: dirigendi viimane viibe, pateetiline akord sümfoonia finaalis.

1
2

Ta pakkis kiirustamata oma lemmikkohvri – pehmest oliivirohelisest nahast, väike, kuid mahukas nagu sõduripaun: topid selle tihkelt täis, *tuugalt*, nagu ütles onu Sjoma, aga näe, teise kinga pressid ikkagi sisse.

Reisiks valmistudes mõtles ta oma riietuse alati hoolega läbi. Viivitas särkide kohal, asendas kreemikasvalge sinisega, tiris selle juurde lipsude pundist tumedama taevasinise, siidist... Jah: ja mansetinööbid, kuidas siis muidu. Need, mis kinkis Irina. Ja need teised, mis kinkis Margo – ilmtingimata, Margo on varmas märkama.

No nii. Nüüd on *ekspert* kõigiks viieks *Hispaania projekti* päevaks väärikalt riides.

Miskipärast tundus endamisi lausunud sõna „ekspert” sedavõrd naljakas, et ta prahvatas naerma, koguni langes kušetile lahise kohvri kõrvale kummuli ja lagistas oma paar minutit valjusti, mõnuga – kõige nakatavamalt naeris ta alati üksipäini.

Veeretas end naeru jätkates kušeti servale, kummardas üle ääre, tõmbas riidekapi alumise sahtli lahti ning, sobranud kortsus aluspükste ja sokkide vahel, õngitses välja püstoli.

See oli käepärane, lihtsa konstruktsiooniga Glock lööknõela

automaatse blokeeringuga, väikese sujuva tagasilöögiga. Pealegi sai seda nõõpnõela või naela abil ühe minutiga osadeks võtta.

Loodame, sõbrake, et homme magad sa kogu tähtsa kohtumise kohvris maha.

Hilja õhtul sõitis ta Jeruusalemmast välja Surnumere suunas.

Talle ei meeldinud neid käänakuid mööda pimedas alla sõita, kuid tee sai hiljaaegu laiemaks tehtud, osalt ka valgustatud, ning küngaste kaameliküürud, mis varem sind kahelt poolt kokku surusid ja kõrbe lehtrisse nügisid, olid nüüd justkui vastumeelselt eemale nihkunud...

Kuid teisel pool ristmikku, kus tee keerab pärast tanklat ära ja kulgeb mööda rannikut, sai valgustus otsa ning soolast punsunud hukatuslik pimedus – see, mis on vaid mere ääres, *selle* mere ääres – vajus uuesti peale, sihvates vastutulevate autode äkiliste tuledega näkku. Paremat kätt kuhjusid mornilt Qumrani mustad kaljud, vasakul aimdus must, järsu asfaldihelgiga soolane sile pind, mille taga vesistas kaugeid tulukesi Jordaania kallas...

Umbes neljakümne minuti pärast kerkis üles ja pudenes laiaili pidulik tulede sülem: Ein Bokek oma hotellide, kliinikute, restoranide ja poekestega – *kus sai ulualust* rikas turist, sealhulgas *kehv soome kalamees ja kütt*.* Aga kallast mööda edasi, kuurortide asumist veidi eemal, oli oma valged, eredalt valgustatud laevatekid üksildaselt ja majesteetlikult öösse laotanud hiiglaslik Nirvana hotell, mille viiesaja kolmeteistkümnendas numbris Irina tõenäoliselt juba magas.

Kõikidest tema naistest oli Irina ainus, kes, kui talle voli anda, läheks nagu temagi magama koos kanadega ja ka tõuseks nendega koos. Mis osutus tülikaks: talle ei meeldi oma koiduaega mitte kellegagi jagada, ta säästab nõtket hommikujõu varu, kui ees ootab

---

* Betti Alveri tõlge (*Tlk*).

pirakas päev ja silmad on teravad ja värsked ja sõrmeotsad tundlikud nagu klaverimängijal ja pea jagab kui koorelahutaja ning esimese kohvitassi kohal suitsevas vines tuleb kõik imekenasti välja.

Nende hinnaliste koidutundide nimel sõitis ta tihtilugu Irina juurest hilisõhtul ära.

Veerunud hotelli parkimisplatsile, parkis ta auto, võttis pagasiruumist kohvri ning suundus kiirustamata, viimaseid üksinduse minuteid pikemaks venitades, peasissepääsu suurte karussellilabade poole.

„Magad?!“ käratas ta etiooplasest valvurile naljatamisi. „Aga mina tõin pommi.“

1
4

Too võpatas virgeks, välgutas silmavalgeid ning vedas pimedas umbusklikult näole valge naeratava lõõtsmooniku:

„Ah mine nü-ü-üd...“

Nad tundsid teineteist nägupidi. Sellesse hotelli, mis oli rahvarohke ja kaootiline nagu linn ning hoidis kuurortide linnakust eemale, meeldis talle kokku leppida ärikohtumisi, viimaseid, joont alla tõmbavaid: toosama sümfoonia lõppakord, milleni *asjast huvitatud pool* saab tublisti rühkida mööda karmi teed, laveerides mere kohal rippuvate kaljukihvade vahel, mida hoiavad koos hiiglasliku hambaarsti klambrid ja võrk.

Ja õige kah: nagu ütles onu Sjoma – *kelle jalg tatsub, selle suu matsub*. (Onu ise ei saanud muide oma ortopeedilise kingaga kuigi nobedasti *tatsata*.)

Siin see ongi, viiesaja kolmeteistkümnes number. Lukuaugu üürrike hääletu ühtimine elektroonilise võtmega, mis sai hangitud uimaselt registraatorilt: *saate aru, ma ei taha abikaasat üles ajada, vaeseke kannatab migreenide all ja läheb vara voodisse...*

Mingisugust abikaasat pole tal ilmaski olnud.

Ei vaevanud Irinat mingid migreenid.

Ning ta kavatses naise jalamaid üles ajada.

Irina magas nagu harilikult – mähkununa tekikookonisse nagu valge juust druusi pitasse.

Alati ta pakib end sisse, mattub ja topib veel külgede alla kah – palka või arheoloogid.

Visanud kohvri ja jaki põrandale, tõmbas ta käigu pealt sviitri seljast, kraapas ühe jalaga vastu teist tossud maha ning varises naise kõrvale voodisse, teksased veel jalas – lukk jäi kühmul kinni – ja T-särk seljas.

Irina ärkas ning nad hakkasid samaaegselt rahmeldama, püüdes ennast teki seest, riietest vabastada, mõmisedes teineteisele näkku:

„... sa lubasid, häbitu, lubasid...”

„... ja pean oma lubadust, sa vutlaris inimene!”

„... no mis asja sa, metslane, sedasi rebid! las ma... oota hetk...”

„... mul juba seisab, kas sa ei tunne?”

„... fui, häbematu... lase mul vähemalt...”

„... kes sul siis ei lase... palun, ole lahke, ja siia... ja siia... ja... si-i-i-i-i...”

... Lahtise rõduukse vahelt lendas sidrunkollane kuu temaga solidaar- ses rütmis kord oma punn- silmse häbitu braavoga piirde kohale, kord laskus alla, algul aeglaselt ja sujuvalt, seejärel aina kiiremini, kiiremini, justkui olles sellest tema jaoks uuest kiigest kaasa kistud – kord suurendades, kord vähendades ülessööstu ja langemise ulatust. Siis aga tardus peadpööritava kõrguses paigale, balansseerides, otsekui tunnistades taevalikku ümbrust viimast korda... ning sööstis järsku paigalt ja tormas edasi, tempot järjest kasvatades, selles kapakus pea- aegu lämbudes, kuni hakkas oigama, visklema, võpatas vabanenult ja – jäi vaikselt, rammestunult kusagil taeva tagahoovis kõlkuma...

Pärastpoole lobistas Irina duši all, keerates tulist juga ühtevalu külmaks (kohe hüppab voodisse – märg nagu uppunu, ja siis lase käia, soojenda teda, kuni ise oled külmast sinine), tema aga püüdis

pilguga jälgida aknast kahvatu ja pundunud taevakeha, oma äsjase täkutamispartneri mikroskoopilist liikumist.

Lõpuks ajas ta end püsti ja astus rõdule.

Hiiglaslik hotell oli helkleva soolajärve servas tuima unne vajunud. All, ümbritsetuna palmidest, lebas poleeritud tiibklaverikaanena bassein, milles hüples rabe kollane kuu. Basseinist umbes kolmkümmend meetrit eemal laius plaaž koos ööseks kokku pandud plastlamatsite ja -toolide lüljalgsete püramiididega.

Eemal andis soola jahtunud vira liikumatule ööle edasi jäist vaikust, midagi näärilikku – imede ja kingituste ootuse sarnast.

Hüva, kingituste taha asi ei jää.

„Lolliks läksid või, ronid paljalt rõdule!” kõlas selja taga reibas hää. „Kas sul pole elementaarset häbitunnet? Inimesed ju ümberringi...”

Mõnikord oli tahtmine Irinat mitte just välja lülitada, kuid tema häält veidi maha keerata.

Ta pani rõduukse kinni, tõmbas kardina ette ja klõpsas laualambi põlema.

„Sa oled juurde võtnud...” lausus ta mõtlikult, heites voodile ja silmitsedes Irinat laialilöödud hõlmadega hommikumantlis. „Mulle meeldib. Sa oled nüüd Dina Vierny moodi.”

„Mida-a-a?! Kes see eit veel on?”

„Mailloli modell. Viska õige see idiootlik mantel maha, ahah... ja keera selg. Jah: samad proportsioonid. Peenike selg ja tugev väljendusrikas puusajoon. Ja õlg läheb nüüd nii sujuvalt kaelaks üle... Ai-jai, milline modell! Kahju, et ma pole sada aastat pliatsit käes hoidnud.”

Naine mühatas, räntsatas voodi kõrvale sügavasse tugitooli ja sirutus sigaretipaki järele.

„Hüva, lase tulla, jätkka... Räägi mulle minust veel midagi.”

„Aga palun! Saad aru, kui naine võtab tsipake juurde, muutub tema rind õndsalikumaks, heldemaks... lahkemaks. Muutub ka

naha värv. Nahaaluse rasva õrn kiht annab kehale õilsama, pärlmutrise varjundi. Tekib selline... mmm... laseeringu läbipaistvus, mõistad?”

Tal poleks juba midagi selle vastu olnud, et silm tunniks-poolteiseks enne koitu looja lasta. Kuid Irina läitis suitsu ning oli reibas ja visa. Vaata veel, et hakkab jälle püha ohverdust nõudma. Peasi, et ei kuku suhteid klaarima.

„Ja pealegi, tead...” jätkas ta haigutades ja külili keerates, „vaat see puusade ühtlane õõtse, vaade tagant ja ülevalt, see ajab hulluks, kui veel peopesadega...”

„Kordovin, sa elajas!” Kallutanud ennast ettepoole, virutas Irina tema suunas tühja suitsupaki. „Sa, Kordovin, oled lausa kurikaval sireen! Mingisugune Casanova, labane võrgutaja!”

„Ä-ä,” pobises ta rammetult magama jäädes. „Ma olen lihtsalt... armunud...”

See kõik oli sulatõsi. Ta armastas naisi. Ta armastas päriselt naisi – nende kiiret taipu, maist arukust, detaile kergesti haaravat pilku; ei väsinud kordamast, et kui naine on tark, siis on ta ohtlikum kui ükskõik milline mees: omandab tavaline läbinägelikkus siis ju veel ka emotsionaalse, tõepoolest loomaliku erksuse, tabab – pinnalt, *õhust* – seda, mida ei hammusta katki mingi loogikaga.

Ta sõbrustas naistega, eelistas asju ajada nendega, pidades usaldusväärsemateks kaaslaseks ja üldse paremateks inimesteks. Iseloomustas iseennast tihti: „Ma olen väga naiselik inimene”. Oskas alati naist soojendada ja leidis igäühes alati midagi imetlusväärset.

Ärkas ta nagu ikka pool kuus. Juba hulga aastaid keeras keegi usin ja järelejätmatu ingel kusagil kõrgemates kasarmutes äratuse üles ning ükskõik, millist und ta ka ei näinud, kui suur väsimus polnud teda

kaks tundi varem maha murdnud, avas ta kell viis kolmkümmend saatusele alistuvalt silmad ja... vedas end kurja vandudes duši alla.

Kuid enne seda jõuti talle täna jälle *topsikut näidata*.

Ta justkui tõuseb, keerab vaevaliselt torsot – *nendes* unenägudes toimub kõik lohisevate liigutuste ärajätmatu jadana –, istub voodi peal, kangutab silmad lahti... Ja näeb: hotelli diivanilaul – *seisab*. Ah sa, heldene aeg! – *seisab* toosama *lõmmis topsik*... Ei, ütleb ta endale (kõik vastab ammuilma pähe kulunud neetud unenäo stsenaariumile), mitte topsik, sa tõbras, vaid hõbedane sabatipeeker, vanaaegne suguvõsa aare, kuigi jah, küljelt natuke lõmmis; kuid seda ju seetõttu, et kukkus veoautolt maha. Ja Žuka, orb (sõda, talv, evakuatsioon), ei kohkunud tagasi, ronis ise ratta alla, tõi ära! Aga sina, lurjus, kaabakas ja nadikael... läksid ja viisid vanakraami kokkuostu, ei pilgutanud häbitut silmagi. Ja mis peamine – praeguseks ajaks oleks sul ammu välja loetud, mis oli sinna servale graveeritud. Noil aastatel sa ei suutnud, ei mõistnud kentsakaid krõnkse, nüüd aga loeksid vabalt, sest see oli ju kindla peale ivriit?

Aga Žu-u-uka, oigas ta nagu tavaliselt (stsenaarium liigub, uni veereb allamäge, õigemini, rühib piinavalt märke), ma olen ju sada korda andeks... mulle jõudis pärale... ma otsisin! Mis asja me jälle tülitseme, jumala eest: siin ta ju on – *seisab!* Seisab – tume, massiivne, ammu puhastamata, nii et laevukegi on eristamatu – oma hõbedase seelikukujulise jala peal...

Ning ta sirutab puudase käe, ületades paksu unekihti jõupingutusega, otsekui läbi vee. Sirutab kätt, sirutab veel... haarab lõpuks raske peekri pihku, keerutab sõrmede vahel, tõstab silmade juurde. Ja kolme kerge laine peal seilab kolmemastiline galioon ning hõbe-seelikut mööda väänlevad nurgelised – ja nüüd nii mõistetavad – tähed: „**Müncheni rong väljub 2. perroonilt kell 22.30**”.

Ning alles siis ärkas. Justkui ärkas ikkagi. Issand, kui kaua...
Žuka, anna andeks!